

Jupiter, a hadvezér

2018 október 03. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Macron–Orbán – Az európai „haladók és maradiak” csatája...

A liberális, bevándorláspárti csapatok élén Emmanuel Macron áll, míg a népek önállóságát, nemzeti azonosságtudatát védelmez?ket Orbán Viktor és Matteo Salvini olasz belügyminiszter vezényli. A hader?k jöv? május végén az európai választásokon csapnak össze. Kinek lesz ez Waterloo?

A magyar kormányf? jó id?érzékkel, még a Magyarországot elítél? Sargentini-jelentés el?tt ellátogatott az olasz belügyminiszterhez, azt jelezve, hogy kész a B-terve, ha az Európai Néppárt, a mérsékelt jobboldali politikai tömörülések szövetsége nem támogatná hazánkat a hazugsággy?jteménnyel szemben. Amit?l tartott, az bejött, a Néppárt meghasonlott ebben a kérdésben. Nagyjából fele-fele arányban állt ki a magyar kormány mellett és ellene.

Azon a milánói találkozón Matteo Salvini, az olasz Északi Liga vezet?je vállalta el azt a feladatot, hogy kinevezze a másik oldal f?parancsnokát. Ki is mondta az ellenfél nevét: Emmanuel Macron francia elnök. A fiatal francia épp az észak-európai országokat járta, ? is felmérte, hogy északon kire számíthat, csapatokat nyert meg az ügyének, szövetségeseket gy?jtött a nagy összecsapásra. Felvillanyozódva fogadta, hogy a vele szemben álló tábor egyik jelent?s vezet?je ?benne látja az els? számú legy?zend? veszélyt.

Róma és Párizs között amúgy sem jó a viszony, különösen nem, amióta nyáron felállt az új olasz kormány. Macron nem tudta véka alá rejteni ellenszenvét, hogy az EU nagy országai közül az egyikben euroszkeptikus kabinet kerül hatalomra. Azzal, hogy f?parancsnoknak ismerték el, a tervéb?l az els? lépcs?fokot már teljesítette. Elérte, amire mindig is vágyott, most európai tényez? lett „a jó és gonosz” ideológiai harcában.

Ki kivel kvaterkázik?

Európában azért Merkel politikai és gazdasági hatalmát még meggyengülve sem kell lebecsülni. A Sargentini-jelentés elfogadása el?tti hétvégén Marseille-ben volt egy el?zetes találkozó Macron és Merkel között. Itt született meg a javaslat a Frontex, az európai határügynökség meger?sítésér?l és csalafinta új alkalmazási módozatairól. Itt fogalmazódott meg a döntés a Magyarországot elmarasztaló jelentés támogatásáról, mégpedig a néppárti képvisel?k szavazásával.

Merkel visszaérkezése után Berlinben ki is adták erre a visszautasíthatatlan „felkérést”. És valószín?leg itt született meg az a meger?sítés, hogy a meghasadt Néppárt tagjaiból Macron a következ? választások eredményeként saját frakciót alapíthat, mondjuk Lendületben az európai köztársaság elnevezéssel, így biztosítva a Berlin–Párizs-tengely fejfed?jére a bokrétát.

Macron a sajátjait, az els? tábort csak haladóknak, progresszíveknek nevezi. Valóságos nyelvi háború bontakozik ki a szemünk el?tt. A progresszív min?sítés jó és kívánatos, állandó fejl?dést tükröz, a haladás megállíthatatlan, visszafordíthatatlan, a határ a csillagos ég. A másik oldal jellemzésére kéznél van a populista szó. Ezt bárkire rá lehet sütni, aki valami jót szándékozik tenni a szavazótáborával. Például a franciák egyéves elnöke még kampányában tett baloldali, populista ígéreteket, amelyekkel a még megmaradt szocialista szavazókat a maga oldalára akarta csábítani. Ezt sikerrel végrehajtotta, ellenben valódi fordulatot nem hozó, neoliberális gazdaságpolitikát folytat.

De mire fel ez az ideológiai háború? A két eszmerendszer közt évszázados az egymásnak feszülés, van, amikor az egyik, majd a másik kerekedik felül. Most jó negyven évig a liberális demokrácia volt a kánon. Ha ezt valaki megkérd?jelezte, például illiberális demokráciáról beszélt, annak nem volt helye az „el?kel? társaságban”. Az Európai Unió rendkívüli vagy rendes találkozói el?tt érdemes figyelni, hogy ki kivel kvaterkázik, jópofizik. A politikusok jól megtanulták, hogy nekik der?t kell árasztaniuk, ezt kell elhitetni a nagyközönséggel. Az egyszer? tévénéz?nek ebb?l kell levonnia, hogy milyen szinten állnak az egymással folytatott kapcsolatok.

Orbán Viktor az utóbbi években az ilyen kötetlen beszélgetésekb?l többnyire kimaradt. Inkább a tanácsadóival cserélt eszmét, vagy a serpákkal beszélgetett. Különösen azt követ?en, hogy Tusványoson kifejtette nézeteit az illiberális demokráciákról. Még a szövetségesünknek tekintett országvezet?k is kerülték a magyar képvisel?höz való közeledést. Mára a helyzet alapvet?en megváltozott. Nem a magyar miniszterelnökb?l lett „partiarc”, hanem politikája lett megkerülhetetlen, amelyre minden országnak válaszolnia kell, ugyanis létkérdéseket feszeget. Megmaradjunk-e európaiaknak, vagy oldódjunk fel mindannyian a népek kohójában? A visegrádiakon kívül számos ország támogatja a magyar illegális bevándorlás elleni intézkedéseket, még akkor is, ha nyíltan ezt nem hangsúlyozzák.

Jobbról is, balról is

Ám a politikai helyzet olyannyira megváltozott, hogy ma már egyáltalán nem kényes kérdés a liberalizmus válságáról, s?t végóráiról beszélni. Nyugat-Európában konferenciákon, tudományos tanácskozásokon a baloldali értelmiség reménytelenül keresi a kiutat. Donald Trumpnak az amerikai elnökválasztáson aratott sikere valóságos

csapásként érte az uralkodó liberális eliteket. Aztán jött az osztrák választás eredménye, majd harmadjára a magyar kétharmad, Olaszországban pedig az Öt Csillag Mozgalom és a Liga kormányra kerülése. Eközben a szocialisták az utolsókat rúgják: szép lassan megsz?nt a munkásosztály, így maradt még nekik egy parányi id?, hogy a saját maguk érdekeit hangoztassák, és találjanak menekül?utat.

Macron ezt éleslátással felismerte, tavaly tavasszal megváltóként körülénekelte a francia baloldalt, és a megtévesztett jobbközépt?l is számosan szavaztak rá. Az elemz?k – és persze azok, akik az Élysée-be repítették – helyes következtetést vontak le abból, hogy a franciáknak elegük lett a jobb- és baloldal hatalomváltásaiból, kifáradt a rendszer, amelynek pólusai közt már alig volt különbség, ám a középr?l jöv? országirányítást elfogadnák.

Macron így csippentett jobbról és balról is. A végén mindenkit átvert. Sokáig nem lehetett komolyan venni, ám a jobbközép François Fillon mesterien kíméletlen félreállítása, a korrupciós vádak jelezték, hogy ezt csak komoly er?k tudták ily zökken?mentesen végrehajtani. Végül maradt az a Marine Le Pen, aki magához képest is kiábrándítóan szerepelt a kampánya végén. A politikustanoncnak t?n? Macron el?tt megnyílt az út az Élysée-be.

Most is hasonló mutatványra készül. Az európai színtéren a semmib?l jön. Nincs egyetlen képvisel?je sem az Európai Parlamentben, hiszen a legutóbbi választásokon pártja, a Lendületben a Köztársaság, az LREM még nem is létezett.

A francia elnöki fordulók után rendezett törvényhozási választásokon jöttek balról és jobbról, s?t számtalan amat?r is, hogy képvisel?i helyet szerezzenek az elnök pártjában, amely ilyenkor biztos befutónak számít. Most is eget ver? sikert könyvelhettek el. A párt viszont igencsak „sokszín?re” sikeredett – egyesek szerint valójában politikailag színtelen –, de Macron megértette a képvisel?kkel: nekik az a feladatuk, hogy megszavazzák az államf? által eléjük tett törvényjavaslatokat.

A jövend? Európai Parlamentben is hasonló szavazóhadat akar majd maga alá gy?rni. Progresszív frakciója egyaránt falatozni kíván a szocialistákból, a liberálisokból, a zöldekb?l és a mérsékelt jobboldal képvisel?ib?l, ez a konglomerátum társulna a Néppárt maradékával, így meghatározó er?vé válna. A f? ellenfelet, a Salvini–Orbán kett?st pedig beszorítanák a széls?séges táborba, amelyet természetesen azonnal le is festenének barna színnel.

Hol lehet a hiba? Emmanuel Macron – bár azóta jó pár kijózanító pofont kapott – még mindig azt hiszi, hogy Jupiterhez, a rómaiak f?istenéhez hasonlatos magasságokban jár. ? a mindent tudó, a tévedhetetlen, az agyafúrt, kifinomultan kommunikál, mindenkit képes két vállra fektetni. Ehhez képest még baloldali liberális körökb?l, tehát saját táborából is olyan bírálatokat kap, hogy jobb lenne leereszkedni az Olümposzról: kivagyi, arrogáns, kioktató, mindent a technokrata szemüvegén át lát, neki számokból és táblázatokból áll a világ, és ami a legsúlyosabb, nem ért a nép nyelvén, ingerülten reagál a legkisebb kritikára is. A múlt héten egy közvélemény-kutató cég szerint a szavazók hetven százaléka volt elégedetlen elnöki tevékenységével, csupán 19 százalék támogatta az intézkedéseit.

Vörös Dani nem vállalta

A mintegy húsz százalék körülre tehet? fanatikus Macron-rajongókat nem lehet megingatni a hitükben. Ám ez túl kevés ahhoz, hogy akár még a jöv? évi európai parlamenti választásokon is valami kiemelked? eredményt érjen el. Arról nem is beszélve, hogy milyen „összetett” arcát mutatja az elnöki párt. Az elmúlt egy évben több miniszter már távozott a párizsi kormányból. Köztük az egyik utolsó az elmúlt hetekben, Nicolas Hulot volt környezetvédelmi miniszter. A méltán híres tévés személyiség, akinek több sorozatát nálunk is vetítették, eddig bírta az összeütközést a szép környezetvédelmi elvek és a politika lassan ?rl? malmai között.

De nem is róla van szó, hanem arról az utódjelöltr?l, akit Macron kinézett magának. Ez pedig Daniel Cohn-Bendit, a Vörös Dani – ez a jelz? egyként utal hajszínére és politikai meggy?z?désére –, a ’68-as diákmegmozdulások egyik f?szerepl?je, aki az Európai Parlamentben egészen a mostani ciklusig az európai zöldek frakcióját vezette. Úgy volt, hogy mandátuma lejártával elköltözik a brazíliai ?serd?kbe, aztán mégiscsak maradt. Cohn-Bendit, akit saját bevallása alapján akár pedofíliával vádolhatnának, okosabb volt, mint Hulot, nem vállalta el ezt a felkérést, ami ugyanolyan látványpékség kategóriába tartozott, mint el?dje megbízatása. E

mlékezzünk vissza, Orbán els? EP-s „meghallgatásán” a Vörös Dani volt az, aki a politikai türelem és megértés jegyében a magyar kormányf?höz intézett szavait habzó szájjal üvöltözte. Macrontól nem váltak el haraggal. S?t. Tovább gondolkoznak azon, hogy az elnök EP-választási kampányában milyen szerepet tud vállalni a 73 éves

egykori diákforradalmár, akár frakcióvezet?ként vagy egyéb segít?ként.

Pont err?l beszélt az idén Tusványoson Orbán Viktor. A ’68-asok leváltásáról, akik és utódaik még mindig itt vannak körünkben, ?k alakítják nem egy ország liberális politikáját. A magyar és a francia politikus közt ennél kézzelfoghatóbb, feloldhatatlan szembenállási pont nem is létezik: Macron szerint ’68 követend? példa, míg Orbán úgy tartja, hogy egy lejárt politika képvisel?inek nincs helye a mai életben.

A magyar kormányf?höz való viszonyulás kérdésében határozott törésvonal keletkezett a francia jobbközép párt, a Köztársaságiak soraiban. Laurent Wauquiez, a párt elnöke védelmébe vette Magyarországot és annak vezet?jét. Wauquiez már megválasztása el?tt is igazat adott Orbánnak az illegális bevándorlás elleni intézkedéseiben. Most egy szelfi váltotta ki több neves párttag elégedetlenségét.

Nadine Morano volt miniszter, európai parlamenti képvisel?n? mobiltelefonjával Strasbourgban készített egy szelfit Orbán Viktorral. Az ezen felháborodó francia jobbközép politikusok el?vették a Magyarországgal szembeni megszokott vádakat, kezdve az antiszemitizmussal a szabad sajtó gúzsbakötéséig. Valószín?leg ezek a kiemelked? m?veltség?, többdiplomás politikusok, akik ugyanabba az európai pártcsaládba tartoznak, mint a Fidesz, esetleg rá tudnak bökni a térképen, hogy hol is van Magyarország. A liberális sajtóból tájékozódnak, és mindent elhisznek, ami ott megjelenik. Macron ?rájuk számít majd mint a legjobb katonáira.

Épp ezért legyünk óvatosak akkor, amikor a haladók és maradiak párharcának esélyeit elemezzük. A tudatlanság nagy er?. A svédországi parlamenti választás különösen óvatosságra int. Hiába végzett a korábbi eredményéhez képest négy százalékkal több szavazattal a bevándorlásellenes Demokrata Párt, ezzel sem tudtak még a koalíciókötés esélyéhez sem jutni. A májusi EP-választásokon valószín?leg más nyugat-európai országokban is hasonló eredmények születnek. A migrációellenes er?k kétségtelenül tovább er?södnek. A kérdés csak az, hogy mennyire.

Pósa Tibor - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló